

## POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa W. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.  
przeciwko T.N.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej W. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi  
z 28 maja 2024 r., I AGa 102/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

[J.T.]

## UZASADNIENIE

Powódka W. sp. z o.o. we W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi wydanego na skutek apelacji skarżącej oraz pozwanego T.N. od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o zapłatę.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Przedstawiła przy tym zwięzły wywód, z którego wynika, że nie podziela oceny Sądu drugiej instancji co do tego, iż powód posiadał samochód pozwanej w dobrej wierze. Skarżąca podkreśliła również, że „zasady współżycia społecznego [...] winny być stosowane do obu stron stosunku umownego” (s. 7 skargi). Z toku wywodu skarżącej wynika, że jej celem było zakwestionowanie oceny o tym, iż dochodzenie w sprawie roszczeń z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy stanowiło nadużycie prawa. Wyłącznie tej kwestii dotyczył bowiem zgłoszony w skardze zarzut naruszenia art. 5 k.c. – mimo że przedmiotem sporu były dwa roszczenia z art. 224 k.c. wywodzone z faktu korzystania przez pozwanego z pojazdu powódki po tym, jak odstąpił on od umowy sprzedaży z uwagi na zatajenie istotnej wady samochodu (pojazd powypadkowy sprzedano pozwanemu jako bezwypadkowy). Roszczenia te dotyczyły wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy oraz spadku wartości tej rzeczy w związku z jej zużyciem/pogorszeniem.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powódki wymaganiom tym nie odpowiada. Skarżąca nie przedstawiła bowiem argumentacji zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Co się tyczy tej części żądania powódki, która dotyczy zapłaty wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania ze spornego pojazdu, to w istocie *prima facie* budzi wątpliwości stanowisko Sądu Apelacyjnego, że skarżący był posiadaczem spornego pojazdu w dobrej wierze. Dotyczące tego wątku wywody skarżącej nie świadczą jednak o oczywistej zasadności wywiedzionego w sprawie środka zaskarżenia. Kwalifikacja posiadania samochodu powódki przez pozwanego jako posiadania w dobrej wierze mogła mieć wprawdzie wpływ na ocenę roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, jednak ostatecznie Sąd uzasadnił swe rozstrzygnięcie także powołaniem się na nadużycie przez powódkę prawa podmiotowego – z tym skutkiem, że dochodzone w sprawie roszczenie nie korzystało z ochrony sądowej (s. 4 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego). Powódka nie zdołała wzruszyć oceny o braku podstaw do zastosowania w sprawie art. 5 k.c.; do osiągnięcia tego celu nie jest bowiem wystarczające przytoczone wyżej (i wyczerpujące całość argumentacji) wskazanie, że także pozwany powinien był działać zgodnie z zasadami współżycia społecznego.

Z kolei w zakresie roszczeń mających wynikać z pogorszenia się stanu lub zużycia samochodu w sprawie ustalono, iż „nie można uznać, że za jakąkolwiek część obniżenia wartości pojazdu pozwany ponosi odpowiedzialność” (s. 3 uzasadnienia wyroku SA), a sposób jego postępowania z rzeczą był „wyrazem dbałości o pojazd, jaką pozwany mógł w tym czasie okazać” (s. 2 uzasadnienia wyroku SA). Nieuwzględnienie omawianej obecnie części żądania pozwu nie

wynikało zatem z uznania pozwanego za posiadacza w dobrej wierze; nawet więc gdyby w skardze w sposób jednoznaczny i oczywisty wykazano nietrafność takiej kwalifikacji posiadania spornego pojazdu, to nie miałyby to bezpośredniego przełożenia na wynik sprawy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]